

1Sygn. akt IV Ka 979/20

1.1 WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 października 2020 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: Prezes Maciej Strączyński (spr.)

Sędziowie: Beata Marzec

del. Przemysław Laska

Protokolant: Magdalena Michalska

Przy udziale Prokuratora Prok. Rej. Danuty Łojewskiej- Sumisławskiej

po rozpoznaniu w dniu 13 października 2020 r.

sprawy **N. P.**

oskarżonego z art. 207 § 1 i 3 kk i in.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego S.

z dnia 25 maja 2020 r., sygn. akt IV K 23/20

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten tylko sposób, że:

1) czyn I przypisany oskarżonemu kwalifikuje z art. 207 § 1, 1a i 3 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, a za podstawę wymiaru kary za ten czyn wskazuje art. 207 § 3 kk w zw. z art. 64 § 1 kk,

2) czyn II przypisany oskarżonemu kwalifikuje z art. 190a § 1 i 3 kk w zb. z art. 190 § 1 kk, art. 216 § 1 kk i art. 217 § 1 kk w. zw. z art. 11 § 2 kk i z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk, w brzmieniu obowiązującym przed dniem 31 marca 2020 r., a za podstawę wymiaru kary za ten czyn wskazuje art. 190a § 3 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym przed dniem 31 marca 2020 r.,

3) karę pozbawienia wolności za czyn II obniża do 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, a karę łączną obniża do 4 (czterech) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,

II. w pozostałym zakresie utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy,

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. G. D. kwotę 516,60 (pięciuset szesnastu i 60/100) złotych, w tym 96,60 (dziewięćdziesięciu sześciu i 60/100) złotych podatku VAT, tytułem kosztów nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu przed Sądem Okręgowym jako drugą instancją,

IV. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu za postępowanie odwoławcze i wymierza mu 400 (czteryście) złotych opłaty za obie instancje.

Beata Marzec Maciej Strączyński del. Przemysław Laska

UZASADNIENIE WYROKU SĄDU ODWOŁAWCZEGO (UK 2)

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 979/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego S. z dnia 25 maja 2020 r. sygn. IV K 23/20.			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# obrońca			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść	# w części	#	co do winy
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa		

	materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie (ewentualny)	#	Zmiana (główny)
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
Nie przeprowadzano dowodów.			
. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH			

ZARZUTÓW wniosków	i
1	<p>Obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to art. 4 kpk w zw. z art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 7 kpk poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego, w tym wyjaśnień oskarżonego, opinii biegłej D. S. oraz zeznań „rzekomo” pokrzywdzonych, a nadto funkcjonariuszy Policji i sąsiadów.</p> <p># niezasadny</p>
Związłe o powodach uznania zarzutu zaże zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
Ocena dowodów z wyjaśnień oskarżonego, zeznań wszystkich świadków oraz opinii biegłej D. S. nie budzi zastrzeżeń Sądu Okręgowego. Poza ogólnikowym negowaniem dowodów, opartych na zasadzie, że wszystko, co obciąża oskarżonego, jest niewiarygodne, a tylko jego wyjaśnienia zasługują na wiarę, skarżący nie jest w stanie zarzucić Sądowi Rejonowemu żadnego konkretnego uchybienia. Sąd należycie rozróżnił dowody bezpośrednie i pośrednie oraz prawidłowo ocenił opinię biegłej, która została szczegółowo wypyтана o	

swoje stanowisko, w tym przez skarżącego.

Argumentacja, że Sąd nie dysponował wiarygodnymi dowodami co do obrażeń M. S., jest bezprzedmiotowa, gdyż Sąd nie przypisał N. P. spowodowania jej obrażeń ciała, a spowodowanie obrażeń nie jest warunkiem sine qua non znęcania. Twierdzenie, że Sąd nie dysponował bezpośrednim dowodem znęcania i nękania jest po prostu nieprawdziwe, a wysuwając je, obrońca udaje, że zeznań całej trójki pokrzywdzonych nie dostrzega, w szczególności zeznań N. L. i K. R., dogłębnie ocenionych przez biegłą i Sąd. Zeznania osób przekazujących Sądowi wypowiedzi M. S., w których ta opisywała im zachowania oskarżonego, obrońca odrzuca z zasady. Nie chce dostrzec, że jeśli M. S. takie informacje innym osobom przekazywała, to musiała mieć po temu jakiś powód, a nie była tym powodem niechęć do oskarżonego, gdyż w tym okresie pokrzywdzona utrzymywała swój związek z oskarżonym. Nie można więc skutecznie wywodzić, że M. S. zeznawała przeciwko oskarżonemu w celu dokuczenia mu, bo musiałaby zaplanować te działania jeszcze w okresie, gdy z oskarżonym nie zamierzała zerwać.

Natomiast twierdzenie, że zeznania M. S. były składane w celu uzyskania świadczeń społecznych i zasiłków jest po prostu niedorzeczne.

Sąd nie podszedł też bezkrytycznie do osoby i zeznań M. S., dysponował dowodami wskazującymi, że jest to osoba nadużywająca alkoholu, prowadząca tryb życia daleki od wzorowego i np. niezdolna do wychowywania dzieci, ale zeznania tej pokrzywdzonej znalazły po prostu potwierdzenie w zeznaniach innych osób, znających wydarzenia i z własnej wiedzy, i z relacji. Taki zestaw dowodów jest zresztą typowy dla spraw o znęcanie, przestępstwo, przy którym zawsze zdecydowana większość lub wszystkie naganne zachowania sprawcy mają miejsce wtedy, gdy jest on sam z pokrzywdzonymi, bez osób postronnych. Wywodzenie, że oskarżony starał się wyłącznie reagować na nadużywanie alkoholu przez pokrzywdzoną, jest tylko afirmowaniem wyjaśnień oskarżonego, który albo przyjął taką linię obrony, albo, co jest częste, nie przyjmuje do wiadomości naganności swych działań.

Związek między zachowaniami oskarżonego a dwoma próbami samobójczymi N. L. został wykazany

zarówno okolicznościami, w jakich te próby miały miejsce, jak i oceną stanu psychologicznego pokrzywdzonej dokonaną rzetelnie przez biegłą, przesłuchaną na tę okoliczność. Sąd Rejonowy przy tym nie twierdzi, że zachowanie oskarżonego było jedyną przyczyną desperackich działań pokrzywdzonej, ale ani art. 207 § 3 kk, ani art. 190a § 3 kk nie stawiają warunku, że przestępcze działania sprawcy czynu muszą być jedyną przyczyną targnięcia się pokrzywdzonego na własne życie. Jeśli są jedną z dwóch lub większej ilości przyczyn takiego kroku, znamiona przestępstwa w formie kwalifikowanej też są spełnione. Niewątpliwie N. L. jest osobą o słabej konstrukcji psychicznej, również z powodu zażywania narkotyków, miała problemy emocjonalne niezwiązane z osobą oskarżonego, ale do prób samobójczych doszło po agresywnych, awanturnicznych działaniach oskarżonego i pod ich bezpośrednim wpływem. Zresztą oskarżony wiedział o problemach osobowościowych N. L..

Omawiając powyższy zarzut, należy nadto wytknąć obrońcy, że kodeks postępowania karnego definiuje pokrzywdzonego jako

<p>stronę postępowania, w art. 49. Status pokrzywdzonego otrzymuje określona osoba bez względu na to, czy postawiony oskarżonemu zarzut (osoby tej dotyczący) jest słuszny, czy nie. Kodeks nie zna więc osoby „rzekomo pokrzywdzonego”, a obrońca, nawet jeśli chce zdezawuować zarzut, musi ten status procesowy osoby uznać i powinien powstrzymać się od ciągłego, demonstracyjnego używania w apelacji słowa „rzekomo”.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynów 1 i 2, ewentualnie wyeliminowanie ustalenia o doprowadzeniu przez oskarżonego do targnięcia się N. L. na własne życie, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>	<p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec prawidłowej oceny dowodów dokonanej przez Sąd Rejonowy, nie ma podstaw do uwzględnienia wniosku reformatoryjnego w zakresie dotyczącym</p>		

winy co do obydwu zarzutów.			
2	Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na jego treść, poprzez wadliwe założenie, że oskarżony znęcał się psychicznie i fizycznie, czego następstwem miała być próba samobójcza oraz nękał „rzekomo” pokrzywdzonych, groził im, znieważał i naruszał ich nietykalność cielesną.	# niezasadny	
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Stwierdzenie, że oskarżony dopuścił się znęcania i nękania, nie jest założeniem Sądu, jak to imputuje obrońca, lecz ustaleniem dokonany na podstawie dowodów. Założenie, o czym przypomnieć należy, to wstępne uznanie jakiegoś faktu za prawdziwy, bez dowodów, jako punkt wyjścia dalszych rozważań, a tak nie było. Niniejszy zarzut ma charakter polemiczny i stanowi w istocie powtórzenie zarzutu poprzedniego, tyle, że w innej formie prawnej.			
Wniosek			

<p>O uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynów 1 i 2, ewentualnie wyeliminowanie ustalenia o doprowadzeniu przez oskarżonego do targnięcia się N. L. na własne życie, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>	<p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Przyczyny te są identyczne ze wskazanymi w poprzednim punkcie.</p>		
<p>3</p>	<p>Obraza prawa materialnego, a to art. 12 § 1 kk poprzez jego wadliwe niezastosowanie i zakwalifikowanie zachowań oskarżonego opisanych w zarzutach 1 i 2 jako dwóch osobnych czynów zabronionych, podczas gdy miały zostać dokonane w odstępie 1 dnia, a potem w krótkich odstępach czasu oraz w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w stosunku do tożsamyh pokrzywdzonych, a w konsekwencji stanowiły czyn ciągle uważany za jeden czyn zabroniony.</p>	<p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za</p>		

zasadny, częściowo
zasadny albo niezasadny

Przestępstwo znęcania (w szerokim rozumieniu, bez względu na ewentualne okoliczności decydujące o konkretnej kwalifikacji) i przestępstwo nękania (w tym samym rozumieniu) są czynami różnymi i popełnianymi, również w sprawie niniejszej, w różnych okolicznościach. Znęcanie to przestępstwo przeciwko opiece i rodzinie, nękanie to przestępstwo przeciwko innemu dobru chronionemu, wolności. Znęcanie popełniane jest nad osobą, z którą sprawca zamieszkuje lub która jest od niego w jakikolwiek sposób uzależniona, a nękanie może dotyczyć każdego, ale generalnie osoby, z którą sprawca nie mieszka i która nie pozostaje w stosunku uzależnienia od sprawcy (bo w takim przypadku jego działania byłyby znęcaniem). W niniejszej sprawie data 18/19 sierpnia 2019 r. to moment, gdy oskarżony został usunięty z mieszkania pokrzywdzonych i możliwość znęcania – związana ze wspólnym zamieszkiwaniem – ustała. Wówczas oskarżony przystąpił do dręczenia pokrzywdzonych w innej formie, mianowicie przez nękanie. Miał też

inny zamiar i inną świadomość co do czynu, gdyż celem nękania jest wyłącznie dokuczanie pokrzywdzonym (dla samej złośliwej satysfakcji sprawcy, który nie osiąga z tego żadnej korzyści). Tymczasem sprawca znęcania działa w wyniku patologicznego rozumienia stosunków rodzinnych, chęci narzucania innym swojej woli dla własnej wygody, wyładowania na innych swojej frustracji, a osiągniętą przez niego korzyścią jest zmuszenie osób bliskich do określonego zachowania, do podporządkowania się sprawcy lub do tolerowania jego nagannych zachowań (np. nadużywania alkoholu lub zażywania narkotyków). Jeżeli więc sprawca znęcania traci możliwość znęcania się nad pokrzywdzonymi, za to w nowej sytuacji przystępuje do nękania ich, od tego momentu popełnia nowe przestępstwo, które nie jest kontynuacją poprzedniego.

Wniosek

O uznanie, że oba przestępstwa stanowią jeden czyn.

niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za

zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Wobec stwierdzenia, że dwa popełnione przez oskarżonego przestępstwa nie są czynem ciągłym ani jednym przestępstwem trwałym wieloczynowym, nie było możliwe uwzględnienie wniosku.			
4	Rażąco niewspółmierność kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyn 1 oraz kary łącznej 4 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności.	# niezasadny	
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonemu za znęcanie kwalifikowane karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy orzekał w granicach od 2 do 12 lat. Łatwo więc dostrzec, że jest to kara w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, a Sąd I instancji orzekł ją w dolnych granicach mimo, że nie dostrzegł co do oskarżonego żadnej okoliczności łagodzącej, a wskazał wyłącznie okoliczności obciążające, zarówno związane z samym czynem (wysoki stopień winy, czas trwania przestępstwa, wielość pokrzywdzonych, zamach na ważne dobra chronione, dotkliwie			

skutki) jak i z osobą sprawcy (jego znaczna demoralizacja, wielokrotna karalność, związana z recydywą i bezskuteczność orzekanych dotychczas kar). Kara łączna została zaś wymierzona w sposób umiarkowany i prawidłowy.

Skarżący tych okoliczności nie podważa i w dodatku nie jest w stanie wskazać żadnej okoliczności łagodzącej uwzględnianej zwykle przy wymierzaniu kar, a pominiętej w niniejszej sprawie. Zawarł tylko w apelacji wywód, że N. P. swoim zachowaniem reagował na nadużywanie alkoholu przez M. S. i postępującą demoralizację N. L. i K. R.. Sądowi Okręgowemu nie jest jednak znany przypadek, by ktoś znęcaniem się i nękaniami skłonił osobę dorosłą do zaprzestania nadużywania alkoholu, a osoby nieletnie zawrócił z drogi demoralizacji.

Wniosek

O wymierzenie za czyny 1 i 2 kary nie wyższej niż 1 rok pozbawienia wolności oraz kary łącznej (obejmującej karę za niezaskarżony czyn 3) na zasadzie pełnej absorpcji.

niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za

zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Wniosek o wymierzenie za dwa pierwsze czyny (połączone w jeden) kary niższej niż przewidziana w przepisie nie mógł być w ogóle uwzględniony bez zmiany orzeczenia o winie, i to takiego, które by poza połączeniem czynów w jeden zmieniła jego kwalifikację. Natomiast niezasadność wniosku o obniżenie kary jest ewidentna, gdyż kary w ogóle nie są surowe, a tym bardziej surowe rażąco i niewspółmiernie.	
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
Nie było.	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
0.1 Zaskarżona część wyroku.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	

<p>Żaden z zarzutów postawionych wyrokowi Sądu Rejonowego nie został uznany przez Sąd Okręgowy za słuszny, w żadnym zakresie. Pociągnęło to za sobą uznanie za niezasadną całość apelacji, a więc utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku. Zmiany, które zostały opisane niżej, dokonane zostały z urzędu, niezależnie od treści apelacji i mają charakter poprawienia błędnych kwalifikacji prawnych czynów (art. 455 kpk). Są to zmiany dla oskarżonego neutralne w przypadku czynu 1, a częściowo neutralne i częściowo korzystne w przypadku czynu 2. Fakt, że druga z tych zmian jest w pewnym zakresie dla oskarżonego korzystna, skutkował korektą na jego korzyść orzeczonej kary, co wyjaśniono niżej. Nie był to jednak efekt apelacji.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.0.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>0.0.1Skorygowanie kwalifikacji prawnej czynu 1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		

Czyn 1 zakwalifikowany został przez prokuratora z art. 207 § 1 i 3 kk w zb. z art. 207 § 1 kk w zb. z art. 207 § 1a kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk. Jest to kwalifikacja nadmiernie złożona i skomplikowana, a przy tym błędna. Oskarżony dopuścił się znęcania nad trzema współzamieszkującymi: M. S. (art. 207 § 1 kk), nieporadnym ze względu na wiek K. R. (art. 207 § 1 i 1a kk), i również nieporadną z tego powodu N. L., która w wyniku znęcania targnęła się na własne życie (art. 207 § 1, 1a i 3 kk). Zatem gdyby chcieć „dzielić” czyn oskarżonego na poszczególnych pokrzywdzonych, to art. 207 § 1 i 3 kk (który prokurator umieścił w łączonej kwalifikacji) nie ma zastosowania do żadnej z nich. Jest to błąd oskarżyciela, który został przez Sąd I instancji niedostrzeżony lub zignorowany.

Jednak takiego podziału w przypadku znęcania się nie stosuje, a czyn kwalifikuje się całościowo, bez względu na ilość i zróżnicowanie osobistych cech pokrzywdzonych, jako że znęcanie nad osobami współzamieszkującymi, bez względu na to, ilu pokrzywdzonych jest, jest jednym przestępstwem. W przypadku stosowania zaś

<p>poszczególnych paragrafów tego samego artykułu, które dopiero zastosowane łącznie dają pełny wykaz znamion czynu, przywoływanie art. 11 kk jest zbędne, a właściwym stosowaniem przepisu jest wskazanie wszystkich paragrafów przedmiotowego artykułu, które łącznie oddają istotę przestępstwa (art. 207 § 1 – opis znamion, § 1a – stwierdzenie, że choćby jednym z pokrzywdzonych jest osoba nieporadna, § 3 – stwierdzenie, że choćby jeden z pokrzywdzonych targnął się na swoje życie). Zatem prawidłowa kwalifikacja to po prostu art. 207 § 1, 1a i 3 kk w zw. z art. 64 § 1 kk (bo ustalenie recydywy nie budzi zastrzeżeń).</p>		
<p>o.o.12.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>o.o.1Skorygowanie kwalifikacji prawnej czynu 2 o przepis intertemporalny.</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>Czyn 2 zakwalifikowany był z art. 190a § 1 i 3 kk w zb. z art. 190a § 1 kk w zb. z art. 190 § 1 kk w zb. z art. 216 § 1 kk w zb. z art. 217 § 1 kk w zw. z art. 11</p>		

§ 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk. Popelniono tu analogiczny błąd jak w poprzednim przypadku, stosując art. 190a § 1 i 3 kk w zb. z art. 190a § 1 kk. Oskarżony dopuścił się nękania trzech osób (art. 190a § 1 kk), z których jedna targnęła się na własne życie (art. 190a § 1 i 3 kk) i identycznie jak to miało miejsce w przypadku art. 207 kk, nie należało powtarzać tego samego artykułu w kwalifikacji, gdyż jednego czynu polegającego na nękanii kilku osób nie dzieli się na odrębne kwalifikacje w stosunku do poszczególnych pokrzywdzonych. Skoro był w kwalifikacji wymieniony szerzej opisujący czyn art. 190a § 1 i 3 kk, to błędem było powtórzenie w kwalifikacji art. 190a § 1 kk,

Natomiast, co istotniejsze, z dniem 31 marca 2020 r. (a więc po dacie czynu, a przed wydaniem wyroku przez Sąd I instancji), kara przewidziana w art. 190a § 3 kk została przez ustawodawcę zastrzona: do dnia 31 marca 2020 r. granice tej kary wynosiły od roku do 10 lat pozbawienia wolności, a po tym dniu – od 2 do 12 lat pozbawienia wolności. Akt oskarżenia wniesiono

w starym stanie prawnym, tym z daty czynu. Sąd Rejonowy natomiast zmianę przepisu prawdopodobnie przeoczył i wyrokował tak, jakby przepisy nie uległy zmianie. Nieprzywołanie w wyroku (ani też w uzasadnieniu) art. 4 § 1 kk nakazuje Sądowi Okręgowemu uznać, że Sąd Rejonowy zastosował ustawę nową. Tymczasem miał obowiązek zastosować ustawę z daty popełnienia czynu jako względniejszą dla sprawcy i zakwalifikować czyn według stanu prawnego z daty czynu, z zastosowaniem art. 4 § 1 kk, jako że wtedy art. 190a § 3 kk, będący jako najsurowszy podstawą wymiaru kary, przewidywał granice kary niższe niż w dacie wyrokowania. Należało więc nadto przywołać art. 4 § 1 kk zarówno co do kwalifikacji prawnej czynu, jak i podstawy wymiaru kary i zastosować stan prawny sprzed 31 marca 2020 r.

o.o.13.	Przedmiot i zakres zmiany
o.o.1Obniżenie kary za czyn 2 i kary łącznej.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Sąd Rejonowy wymierzył N. P. za czyn 2	

karę 2 lat pozbawienia wolności, a zatem według stanu prawnego, który (prawdopodobnie) zastosował, minimalną. Nie wyjaśnił zupełnie, dlaczego orzekł karę minimalną, bo uzasadniając wymiar tej kary, odesłał skrótem „jw.” do okoliczności wpływających na wymiar kary za czyn 1. O ile rzeczywiście okoliczności wpływające na wymiar kary w przypadku obu czynów były podobne, o tyle Sąd Rejonowy był niekonsekwentny, bo przy tych samych okolicznościach (wyłącznie obciążających, łagodzącej nie wskazał żadnej) za czyn 1 orzekł karę wprawdzie niewygórowaną na tle zagrożenia ustawowego, ale jednak wyraźnie odbiegającą od ustawowego minimum, to za czyn 2 orzekł karę, którą uważał za ustawowe minimum.

Sąd Okręgowy nie aprobuje sytuacji, w której przy występowaniu i przywołaniu wyłącznie okoliczności obciążających orzeka się karę w minimalnym wymiarze ustawowym, ponieważ jest to zupełne oderwanie od zasad sędziowskiego wymiaru kary. Niemniej jeżeli intencją Sądu Rejonowego było orzeczenie kary minimalnej (a tak być musiało, gdyż Sąd ten

orzekał bez zastosowania art. 4 § 1 kk, a więc od 2 do 12 lat pozbawienia wolności), to nie można przejść do porządku dziennego nad faktem, że granice ustawowe kary były w rzeczywistości niższe. Sąd Okręgowy musiał zatem, mając na uwadze intertemporalną zmianę kwalifikacji prawnej czynu, karę skorygować i ją nieco obniżyć, ale nie do ustawowego minimum, jako że takie orzeczenie byłoby tu zdecydowanie niesłuszne i nie korespondowałoby z uzasadnieniem zaskarżonego wyroku. Sąd Okręgowy obniżył ją zatem do 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Pociągnęło to za sobą konieczność skorygowania kary łącznej, jako że podstawą jej wymierzenia były pierwotnie kary wynoszące łącznie 5 lat i 7 miesięcy pozbawienia wolności (przy najwyższej karze wynoszącej 3 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności), a obecnie suma kar wynosi 5 lat i 1 miesiąc pozbawienia wolności. Należało więc proporcjonalnie do tej zmiany obniżyć karę łączną do 4 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności.

0.17 5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji

Nie miało miejsca.		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Nie było.		
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III i IV	O kosztach obrony z urzędu orzeczono na podstawie § 17 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. Koszty procesu odwoławczego ponosi oskarżony na zasadzie art. 636 § 1 kpk, z opłatą zgodną z art. 2 pkt 5 w zw. z art. 10 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych, wynikającą z faktu, że kara łączna uległa zmianie.	
7. PODPIS		
SSO Beata Marzec SSO Maciej Strączyński SSR Przemysław Laska		

ZAŁĄCZNIK DO UZASADNIENIA WYROKU SĄDU ODWOŁAWCZEGO

1. 1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	

Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Część skazująca za czyny 1 i 2		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść	# w części	#	co do winy
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego		

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
o.11.4. Wnioski		
#	Uchylenie (ewentualny)	# Zmiana (główny)